

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. Ch.**, zastoupeného JUDr. Drahomírou Janebovou Kubisovou, advokátkou, se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2008, č. j. OAM - 461/LE - BE03 - BE07 - 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2008, č. j. 48 Az 94/2008 - 6,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Drahomíře Janebové Kubisové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 9026 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému usnesení krajského soudu, jímž byla odmítnuta jeho žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2008, č. j. OAM - 461/LE - BE03 - BE07 - 2008, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) citovaného zákona zastaveno. Dále bylo rozhodnuto, že podání žaloby nemá odkladný účinek podle § 32 odst. 3 zákona o azylu. O nákladech řízení rozhodl krajský soud tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Krajský soud v Praze po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozhodnutí postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel podal v zákonné lhůtě kasační stížnost, aniž by uvedl důvody, pro které kasační stížnost podává. Současně požádal o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti, aby došlo k ochraně jeho práv a doplnění kasační stížnosti, a dále požádal o přiznání odkladného účinku. Kasační stížnost byla doplněna advokátkou, jež byla stěžovateli ustanovena usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2008, č. j. 48 Az 94/2008 - 10. Stěžovatel výslovně uvádí, že kasační stížnost podává z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť postup soudu při odmítnutí žaloby pro opožděnost nebyl důvodný, protože podle názoru stěžovatele se soud dostatečně nezabýval zjištěním dne, kdy stěžovatel rozhodnutí žalovaného převzal a tuto skutečnost pouze dovodil z rozhodnutí žalovaného a z podané žaloby. Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že v té části, kde stěžovatel argumentuje kasačními důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. - nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, lze uvést následující:

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. v kontextu s § 120 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování. Nejvyšší správní soud tedy posuzuje správnost postupu soudu k právnímu stavu, který zde byl v době rozhodování krajského soudu. V daném případě stěžovatel podal proti rozhodnutí správního orgánu, které mu bylo doručeno dne 7. 10. 2008, žalobu ke Krajskému soudu v Praze. Ve správním spise, jehož originál je součástí spisu soudního, je řádně doloženo, že dne 7. 10. 2008 byl stěžovatel řádně seznámen v jazyce čínském za přítomnosti tlumočnice z jazyka čínského a zástupce žalovaného s obsahem rozhodnutí správního orgánu s tím, že obsahu včetně poučení rozumí a originál rozhodnutí převzal do vlastních rukou. Tyto skutečnosti byly stěžovatelem stvrzeny vlastnoručním odpisem s vlastnoručním uvedením data 7. 10. 2008. Žaloba byla podána stěžovatelem osobně u krajského dne 31. 10. 2008, tedy po marném uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby, jež uplynula dnem 14. 10. 2008. Sám stěžovatel v podání ve věci žaloby uvádí, že bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2008, č. j. OAM - 461/LE - BE03 - BE07 - 2008, jež nabylo právní moci 7. 10. 2008, jehož kopii uvádí jako důkaz. Stěžovatel byl řádně poučen, že žalobu proti rozhodnutí žalovaného lze podat do sedmi dnů ode dne jeho doručení ke krajskému soudu, v jehož obvodě je žalobce v den podání žaloby hlášen k trvalému pobytu, a že podání žaloby nemá ze zákona odkladný účinek. Krajský soud tedy vycházel z jasného právního stavu a nepochybil, když žalobu v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl pro opožděnost. Podle citovaného ustanovení soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán opožděně.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení dané právní otázky krajským soudem se naprosto nevymklo z obvyklé a ustálené rozhodovací praxe, když tatáž otázka již byla totožně posouzena a rozhodnuta opakovaně dříve. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto

okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O odkladném účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval - je stanoven přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Stěžovatelce byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2008, č. j. 48 Az 94/2008 – 10, pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka JUDr. Drahomíra Janebová Kubisová; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovená advokátka odměnu spolu s náhradou hotových výdajů a částkou, kterou je povinna zaplatit na dani z přidané hodnoty, vyčíslila na 9026 Kč s tím, že požaduje odměnu za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, a písemné podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 1. 2009 ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d/ téže vyhlášky) po 2100 Kč, paušální náhradu hotových výdajů za tyto dva úkony po 300 Kč, náhradu cestovních výdajů (cesta z Mladé Boleslavi do Bělé pod Bezdězem a zpět) ve výši 184,59 Kč, jakož i náhradu za promeškaný čas (celkem 2 započaté půlhodiny - žádá ½ z důvodu uskutečnění jízdy za účelem porady se dvěma klienty) ve výši 100 Kč, a dále náhradu hotových výdajů (tlumočení český - čínský jazyk) ve výši 2500 Kč. Nejvyšší správní soud k této kalkulaci uvádí následující:

Pokud jde o odměnu za úkony právní služby ustanovené zástupkyni náleží v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, odměna za dva úkony právní služby po 2100 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v písemném podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 1. 2009, a dále dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Ustanovená advokátka vyčíslila náhradu cestovních výdajů částkou 184,59 Kč - Nejvyšší správní soud neměl námitek a uznal požadovanou náhradu v této výši.

Proti vyčíslení náhrady za promeškaný čas ve smyslu § 14 advokátního tarifu neměl Nejvyšší správní soud námitek a uznal požadovanou náhradu ve výši 100 Kč.

Ustanovená advokátka důvodně komunikovala se stěžovatelem prostřednictvím tlumočnice z jazyka čínského, a proto jí tato náhrada hotových výdajů za tlumočení ve výši 2500 Kč ve smyslu § 13 odst. 1 advokátního tarifu byla přiznána.

Celkem tedy na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů Nejvyšší správní soud přiznal 7584,59 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. jí náleží i částka daně, kterou je z přiznané odměny povinna odvést. Tato částka činí 1441,07 Kč. Celkem tedy ustanovené advokátce náleží 9026 Kč. Pro vyplacení odměny stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu